

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Trophæa Mariana, Ob Hæresim Trivmphantam

Mattsperger, Daniel

Ursellis, 1601

Trophævm IV. D. Mariae communi fidelium Aduocatæ & Opt. Max.
Patronæ S. excisâ Blasphemiâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70269](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70269)

TROPHÆVM QVARTVM.

Argumentum.

Blaffemi Ministri Verbi, blasphemia condemnant Catholicos quod MARIAM Matrem Dei suam apud Filium DEI Aduocatam, Patronam, Deprecatricem constituent, eoque nomine frequentes ad eam preces fundant: Hinc Christi memoriam aboleri, meritum eius passionis imminui, ipsam quoque diuinam potestatem MARIAE assignari. Aduersum quam criminationem Trophæum hoc statuendum est.

MARIÆ COMMVNI FIDELIVM AD-
VOCATÆ ET OPT. MAX. PA-
TRONÆ S.

Excisa Blasphemia.

HOC ET A sceleribus Calumnia, Blasphemiâ, quam ipsa peperit, Catholice supponit & imponit Ecclesiæ. VNVS est, inquit, Mediator Dei & hominum homo CHRISTVS IESVS. Et, Aduocatum habemus apud DEVM qui interpellat pro nobis. Quid ergo MARIA indigemus Aduocatâ, Mediatrice, Patronâ? Cur CHRISTO IESV MARIAM vel antepontis, vel tanquã Adiutricem apponitis? Vt unum CHRISTVM, sic unum Aduocatum, Mediatorem, Patronum Dominum agnoscimus, satis ille Auctoritate, meritis, gratiâ valet apud æternum illum Iudicem, vt femineâ hac aduocatione atque patrociniis non sit opus, nisi CHRISTVM suo munere ac gradu deturbare velimus, vt eius loco MARIAM collocemus. Sesqui plagâ hæc bellua conficienda est. Aut enim hæc nomina, sic sibi CHRISTVS soli vendicat, vt ea nullâ ratione vlli mortalium attribui velit.

Fucatis integumentis obuolutam Blasphemiam, obtrudunt Hæretici Catholicis.

1. Tim. 2. Hebr. 8. 9. 12.

1. Ioan. 2.

Non multum abest, vt odio MARIÆ, Hæretici omnem sermonis vfati consuetudinem aboleant.

D 2

Tollenda

Tollenda igitur erunt ex sermone & consuetudine hominum; Et quisquis se quomodocunq; Patronum, Aduocatum, Mediatorem appellari desiderauerit, non minùs sit execrabilis, quàm ille qui se Deum haberi & nominari voluerit. Aut verò humanis in negotiis ac causis Aduocatos, Mediatore, Patronos tolerare quidem licet. Apud Deum autem Vnus ac solus Aduocatus & Mediator agnoscendus est, ac prædicandus CHRISTVS IESVS, qui non humili solùm prece, sed nobili pretio, non alieno favore aut cruore, sed meriti sui decore, & proprii Sanguinis honore pro omnibus per semetipsum accedat ad Deum.

1. Ioan. 1.

1. Pet. 1.

Heb. 2.

Vnus tantum Patronus, Aduocatus, Mediator apud Deum, sed per illum plures.

do. z. h. om. n. g.

h. l. l. i. n. t. u. l. o. n.

do. m. b. o. r. d. i. n. g.

c. r. i. s. t. i. a. n. u. m.

a. b. i. h. e. d. i. c. t. i. o. n. e.

a. d. a. l. l. i. g. e. n. t. i. a.

c. i. e. s.

. 2. . 2. 2. 0. 1. 1.

Num. 16. 1. 1. 0. 1.

2. Mach. 5. 1. 1. 0. 1.

Math. 5. Luc. 6.

1. Timoth. 2.

1. Timoth. 2.

1. Timoth. 2.

1. Timoth. 2.

Quisquis igitur vel MARIAM vel quemcunq; cœlestium Spirituum, aut hominum beatorum tali notione Patronum, Aduocatum, Mediatorem suum vocauerit, Blasphemix reum faciamus. Nihilominùs tamen Aduocatos, Patronos, Mediatore quoque vocemus fidenter MARIAM, Angelos, Beatos, imò fideles omnes adhuc mortales; *Quomodo ergo, inquit, vnus, si plures?* Sit ille vnus homo CHRISTVS IESVS solus Aduocatus, Patronus Mediator apud Deum; Isti autem apud hominem illum vnum CHRISTVM IESVM vel per illum quoque apud Deum; Nam hic homo etiam DEVS est, ille igitur pro omnibus per se, isti autem omnes per illum; Ergo solus & vnus ille, quia nemo quemadmodum ille Patronus, Aduocatus, Mediator est: Quin ipse ille vnus Mediator vult, iubet, vt apud se, imò apud DEVM, sed per se multi multorum, imò omnes omnium Aduocati, Patroni Mediatore sint. Ille enim est, qui nos, pro persequentibus nos orare mandauit; Ille est, qui per suos Apostolos præcepit orationes, obsecrationes fieri pro omnibus hominibus; Et

shello.1

s. 1.

vt omnes

vt omnes orent pro inuicem vt saluentur. Cur autem mihi, cur tibi, cur omnibus; pro inimicis, amicis, pro omnibus hominibus orandum est, nisi vt à Deo salutem, veniam peccatorum, bona corporis & animæ eis impetremus; Imò vt scias certius, quædam, mihi, aut tibi nunquã largiturus esset, nisi ea mihi aut tibi aliquis Sanctorum in terra degentium suarum precum aduocatione ac deprecatione impetrasset. Et quis vnquam Aduocatus, Patronus, Mediator apud humanum tribunal tantam potestatem nactus est, quantam quiuis Christianorum apud illum æternum & omnipotentem Iudicem; apud quem mihi, tibi, omnibus, pro me, te, omnibus licet misericordiam non solum petere, sed querere, sed importunitate extorquere.

Igitur cum in nomine CHRISTI pro aliis DEVM oramus, nos quoque Aduocati, Patroni, Mediatores sumus; & Christus nihilominus vnus tantum aduocatus est, quia ille quidem sine omnibus, sed nemo absque illo, nostram apud Deum causam agere potest; sic multos Patronos habemus, vt tamen omnes vno illo egeant; sic vnus ille est, vt quamuis aliis ipse non habeat opus, tamen suos, seu tanquam filios, seu tanquam discipulos, & proprias & aliorum causas apud Deum perorare velit, atque cum fiducia adire ad thronum gratiæ eius. Non solum ergo Moyse verè & sine Dei contumelia dicere potuit; Ego medius fui & sequester inter vos. & Dominum. Non solum Hieremias, Intermedius scilicet seu Mediator stetit, vt loqueretur pro eis bonum, sed quisquis vel in Veteri testamento vel in Nouo quicquam pro quoquam siue humani beneficii, siue cœlestis gratiæ à Deo precibus impetravit, is Patronus, Aduocatus, Mediator eorum fuit quibus ob talem deprecationem benefecit Deus; Ergo &

D 3 homines

Jacob. 5.

he. iustit. 2
sicut in iud
-ba iustit
nago tota
im iua mut
-ba iustit
iustit

Matth. 7. 28
Luc. 11. 28

Multitudo DE
VM pro nobis
precantium,
dignitatem
Aduocationis
vnius Christi,
non minuit
sed auget.

Hebr. 4.

Deut. 5.

homines hominum Aduocati, Patroni sunt apud Deum, sed vnus solus est, in cuius nomine, per cuius meritū isti audiuntur & exorant sempiternum numen.

Christus adhuc in terris præfens Aduocatos egenrium aut miserorum admisit.

Ioan. 2.
Matth. 15.
Luc. 7.
Act. 7.
Rom. 9.

Advocata fuit ergo nouorum coniugum, quæ vino deficiente dixit ad IESVM, Vinum non habent; & vt haberent consecuta est. Patroni fuerunt misellæ mulieris qui CHRISTO dixere; Dimitte eã quia clamat post nos; qui eidem suaserunt de Centurione; Dignus est vt hoc ei præstes. Mediator fuit inter Deum & Iudæos, qui pro persecutoribus orauit, ne statuas illis hoc peccatum, nec minus ille qui cupiebat Anathema fieri pro fratribus suis Iudæis, &c. Tandem igitur & vnum solum Aduocatum habemus & plures, imò multos ac penè innumerabiles, qui tamen omnes etiam coniunctis omnibus meritorum ac precū viribus minus nihilo efficere aut obtinere possunt sine illo vno, per quem rursus etiam minimus ex mortalibus & Christianis magna & multa, imò omnia potest impetrare, quæ aut Deum dare, aut hominem accipere fas est: ita enim ab ipso illo nobis promissum est, quodcunq; petentes in nomine meo volueritis, fiet vobis.

Ioan. 15.

Diui non minus nobis, imò multo magis patrocinari possunt, quàm vini.

Matth. 18.
Luc. 6. præsertim autem in ipsa oratione Dominica,
Luc. 11. Matth. 1. 5.

An igitur MARIA, Angeli & Beati omnes qui cœlo iam fruuntur, idem nō possint, quod in terra viuentes potuerunt? An ille summus Aduocatus nunc quidem ad dexteram Dei sedens, & p nobis Deum interpellans quam adhuc in terra degentibus potestatem concessit, vt pro nobis SE quoque, aut per SE Deum interpellarent, iisque quos caros haberent, precibus patrocinarentur; eam illis vel charitatis laudem, vel nobis, vtilitatem inuidet? An Christi Maiestati nunc magis detrahat, si deprecatores admittat immortales, quos mortales adhuc voluit ac

manda-

mandavit vt pro aliis vota precesque funderent? An felices illi, miseriarum humanarum ita sunt immemores, vt charitatis etiam obliuiscantur? Quin ergo etiam Epulonem in inferno meliorē dicimus quā in cælo Sanctos? quoniam ipse vel inter tormenta æterna, fratres suos saluos optauit; & Sancti in cælo amicos suos nō optent simili felicitate perfrui? quod si optauerint idā Deo quoque petant necesse est; si petunt, igitur Patronos nostros sese præbent. Quid quod scimus Sanctos Dei vindictam postulare de inimicis sumendam; An igitur magis solliciti erunt, vt mors eorum vindicetur, quā vt clientibus ipsorum bona largiatur Deus. Demum si Sancti in cælis deprecatione sua nos non adiuuant, nihil obstat quò minùs planissimè dicamus nō tantum posse apud Deum diuos quantum viuos, atque adeò eam virtutem quæ sola cælo digna est in cælo obsolescere, contra manifestissimum cæleste oraculum; charitatem nunquam excidere, nisi fortè nunc ad extremum illud perfugium sese Blasphe- mia conferat, & vltimum virus euomat.

Esto, patrocinentur & pro nobis orent Sancti, per communem illam & perpetuam charitatem: at vota certa nostra non audiunt, non cognoscunt, neq; ijs præ copia gaudij ac felicitatis vacat votis nostris adesse, & velut per orbem discurrere, atq; omnium preces excipere. Quasi verò hoc laboris & molestiæ sit, aut quasi vno atque eodem momento, & tanquam vno aspectu omnia omnium ad se missa vota cognoscere non possint; aut quasi vt terrena cognoscant, de cælo migrare debeant. Mirum igitur quomodo Angeli in cælo Dei faciem videant, & hominibus ministrare in terra possint. Neque dissimilitudinem arguere hic potest, nisi qui CHRISTVM mendacii reum faciat,

Luc. 16.

Apo. 8.

1. Cor. 13.

Hæretici Beatos in cælo miseros & duriores fingunt, quam dum in terra viuere.

Math. 18.

Matth. 22.

qui Beatos similes fore promittit Angelis Dei; non tantum quod nullo egeant coniugio, sed ipsa etiam beatitate corporis, quod æthereum illum animum Deo vndique fruente, nulla ratione impediturum, sed ipsum quoque cœlestis cuiusdam agilitatis & felicitatis participes futurum sit.

MARIA & in
cœlo Sancti
Vota nostra
volunt ac pos-
sunt audire.
Prou. 21.

Coloss. 13.

Pc. 16. Prou. 10.

Et cur tandem Sancti in cœlo vota nostra non audiant, an quia audire recusant? An quia non possunt audire, quamuis audire percuperent? Si recusant audire, quid aliud faciunt, quam obturant aures, ne audiant vocem pauperum, quod ne in terris quidem fecerunt, atque adeo quod feliciores, eò facti sunt immitiores. Quod si audire concessum illis non est, quomodo sunt felices? cum ex flagrantia charitatis cupiant nos audire; ex defectu autem facultatis audire non possint. An non ipse Deus fefellisse eos videri potest, cum crediderunt, ipsum illis fore omnia in omnibus, cum sperauerunt omnia sua, quæ quidem diuinę legi sunt consentanea desideria, adimplenda. Hoc autem, ut cognoscant qui nam eorum preces postulent, & ab eis se adiuuari cupidè velint, nequaquam cum Evangelica lege pugnat, quoniam ex charitate, quæ omnium virtutum culmen est, procedit.

MARIA &
Sancti in cœ-
lo quamuis
inuocantium
se preces audi-
ant, nihilomi-
nus multa i-
gnorant, Soli
DEO nota.

Neque verò per hanc Sanctorum de viuentibus curam fidei nostræ, de infinita potentia & scientia Dei, quicquam decedit. Nam si non scelestos, stolidos certè se ostendunt illi, qui quod Sanctos Dei omnium se vocantium vota cognoscere credamus, inde fraudulenter confingunt, Sanctos a nobis tanquam Deos aut omniscios aque omnituentes haberi. Non enim est hoc argumentum hominis infinitatem potentia ac scientia Dei rectè æstimantis, nec considerantis illud quod Apostolus in cœlū

raptus

raptus, exclamauit; O altitudo diuitiarum sapientiæ & scientiæ Dei &c. Quamuis enim vnus aliquis Sanctorum votis omnium qui in terra viuunt atq; omni tempore postuletur; atque ea ille vno quasi intuitu percipiat atq; cognoscat, nihilominus infinita adhuc sunt, & nullius creaturæ intelligentiâ comprehendenda, quæ præter ea quæ vel vnusquisq; diuorū, vel omnes Sancti cognoscunt, solus Deus nouit. Itaque minutum & impotentem Deum faciunt, qui ex cognitione cœlesti eorum, quæ in terris ab hominibus, vel per vota, vel per facta fiunt, infinitatem illam æternæ scientiæ imminutam existimant.

Quin ergo potiùs, vti credibile est, & MARIAM Matrem DEI, & Sanctos CHRISTI Apostolos dum CHRISTVM in terra sequerentur, ea fuisse charitate & amore erga omnes, vt quoscunq; sciissent suarum precum auxilio, aliquod à CHRISTO Deo beneficium postulare voluisse; pro iisdem CHRISTVM benignissimè & ardentissimè deprecaturus fuisse; sic credimus atque speramus eos carnis pondere iam non pressos, libereq; Deo fruente, eadem charitate, imò vehementer auctâ, & vt inter ipsos ignes cœlestes, mirabiliter succensâ & velle, & pro sua felicitate posse in Deo cognoscere, quinam sint qui eorum apud Deum & Filium eius preces exposcant; preces inquam & vota ad Deum, quoniam ne à MARIA quidem quicquam amplius exposcimus, nisi vt oret, vt precetur, vt vota p nobis fundat, ad suum & Dei Filium; quacunq; tandem verborum forma ipsam vocemus, nihil tamen aliud nisi deprecationem postulamus.

Licet igitur ores eam vt misceatur tui, vt salutem det vel animæ vel corporis, vt largiatur vel cœlestia vel humana bona, vt sanum, vt saluum, vt sapientem, vt castū,

Rom. II.

Indigna Hæreticorum de DEO, MARIA, & Beatis, persuasio.

MARIA, quod precibus nobis impetrat, id quantum in se est, dat, donat, efficit.

E

vt bea-

vt beatum denique faciat, non aliud petiisti, quàm vt hoc suis precibus, & eâ, quâ valet apud CHRISTVM gratiâ, à CHRISTO impetret. Et quid interest, siue illam dicas hoc votis precibusque suis apud Christum impetrare, vel per CHRISTVM efficere & dare, vel CHRISTVM ipsum suâ hæc solâ potētîâ hominibus largiri? Quamuis enim ipse etiam absque interuentu eiusmodi precum dare possit; potest tamen, imò magis vult liberalis esse propter istas atque similes deprecationes. Atq; inter has deprecationes, si eas quæ à MARIA tanquam DEI Matre fiunt, omnibus aliis, non meis tantum aut tuis, sed aliorum etiam Sanctorum, ipsorumque Angelorum efficaciores existimo & impetrabiliore, nequaquam CHRISTI omnipotentiam, quam solus habet, imminuo, aut Matri comunico, sed tantum omnibus eam plus posse denuncio; CHRISTO tamen tanto minus posse liberè confiteor, quanto minus potest homo quàm Deus. Eadem nihilominus interdum dicitur efficere posse omnia, quæ potest Deus, non potestate propriâ, sed clementiâ diuinâ; quæ nedum MARIE, sed aliorum Sanctorum, imò peccatorum quoque precibus donat, quæ supra naturam, & omnium hominum sunt expectationem.

MARIA non solum pro nobis multa impetrare, sed & DEO imperare potest.

Exod. 32.
Ios. 10.

Quodque demum his amplius est, & viuentes iusti, & in cælo beati non solum precibus suis efficere merito dici possunt quæ à Deo impetrant, sed etiam iubere quodammodo ac præcipere DEO & imperare & quasi constringere; cuius ipsæ diuinæ literæ non pauca documenta præbent, Nonne enim quasi ligatus fuit quodammodo Moyse precibus DEVS cum diceret; dimitte me vt irascatur furor meus &c? nonne ille quodammodo imperauit DEO, de quo memoratur ad eius mandatum stetit Sol immobilem, obediens DEO voci hominis? Cur igitur

homi-

homini fidenti imprimis promissionibus DEI de exaudiendis omnibus orationibus factis in nomine CHRISTI; Deinde etiam conscio sanctitatis & excelsitatis Sanctorum DEI atque imprimis MARIÆ Matris eius; non liceat petere id quod vult DEVS à se, quorumcunq; tandem votis, non modò petendo postulari, sed etiam iubendo flagitari? An minùs benefactum est, quod precibus effectum, quàm quod manibus elaboratum est? An non ille qui quod petiit impetrauit, id quod voluit, precibus effecit? An solius MARIÆ Diuorumq; preces, sine effectum & fructu sunt? Quid sola Mater de Filio tam malè meruit, vt rogata & obsecrata, nihil tamen ipsa queat rogando aut obsecrando, apud illum efficere? Hæc .n. est omninò Summa omnium precum, quas ad Dei Matrem, omnesq; Sanctos, quibuscunq; tandem verbis effundimus, vt quod nos oramus, ipsi exorent; quod nos longè positi petimus, illi DEO proximi impetrando tribuant, atq; efficiant, neque vnquã quisquam Catholicã fide imbutus aliter credidit, quàm omnia à DEO per CHRISTVM tribui & effici, licet interdum & frequentissimè Sanctorum, imprimis autem sanctissimæ Matris DEI deprecatione.

Quin ergo cessas tandem Blasphemias serere, quasi Christo relicto ad Matrem curratur, quasi adhuc in cælis triumphans ille, semper puer esse fingatur, eò quòd nonnullorum pietate rogetur Mater, vt Filio suo mandet, imperet, & tanquam leges ponat quid facere, quibus opitulari, quos perdere, quos saluare debeat; tanquam ei demonstrat vbera, quibus lactatus est, utrum, quo portatus est, manus, à quibus inuolutus, lotus, nutritus, vestitus, os atque oculos quæ toties ambrosio ore puerulus adhuc dissuauatus est? Cur verò istorum meminisse nos cum voluptate non libeat aut non liceat? An pueritiæ suæ memoriam, aut CHRISTO, aut Matri eius excidisse putandum est?

Matth. 7.
Luc. 11.
Ioan. 14. & 15.

Blasphemia est Christum adhuc puerum esse, sed inuoluitur, Christi pueritiam nihil nobis iam prodesse, illã Catholicis Hæretici falso affingunt, & intetum in hæc impingunt.

An suæ CHRISTVM pueritiæ, aut Matrem suæ in eum diligentia & materni officii pœnitet? An dum infantilibus membris, humanam miseriam expertus est, nihil pro nobis meruit? nihil peccatorum nostrorum expiauit? nihil gratiæ cœlestis nobis impetrauit? nō puduit CHRISTVM vulnerum suorum cicatrices in corpore suo retinere, quibus appareret vultui DEI pro nobis, & pudeat eum infantia suæ commonefieri, aut per eam aliquid postulari? Si igitur blasphemum non est, animo fingere, coloribus pingere, verbis exprimere, CHRISTVM nobis aduocando Patri suo monstrare vulnera, neque hoc blasphemum erit, si cogitemus Matrem CHRISTVM rogando monstrare vbera. Iacet tandem ergo Blasphemia, quoniam MARIAM, licet communis hominum Aduocata millies, atque innumerabiliter dicatur atque inuocetur, nequaquam tamen CHRISTO vel Adiutrix, vel in salute nostra aut quibuscunque bonis dandis aut procurandis par esse creditur, sed vt inter omnes cœlites omnium præstantissima, sic ob maternam etiam dignitatem potentissima humani generis deprecatrix & Patrona putatur, non tam suo merito, quàm CHRISTI gratiâ quæ longè vberior in Matrem suam quàm in cæteras animas redundare debuit.

Ioan. 20.
Hebr. 9.

Epinicion de-
uictæ Blasphemie, seu Paraphrasıs, celeberrimi Cantici Mariani, quod ab ipsa Blasphemia compositum criminantur Hæretici.

Ad extremum nihil Hæresin ac Blasphemiam morantes aut metuentes MARIAM Matrem DEI Aduocata & Patronam communem totius mundi audacter ipsis etiam Angelis ac piis omnibus applaudentibus appellamus, & canticum illud tot calumniis, mendaciis, criminationibus Mariomastigarum obnoxium, lætissimis vocibus ingeminamus.

Salue.

Salue; Salutamus enim DEI Matrem, non quòd salutatione nostra ipsa vel egeat, vel beator futura sit, sed

vt ei

vt ei salutem & felicitatem suam congratulemur, & Deum laudemus, per quem ipsa salua & beata semper est. Salue salutata ab Angelo, Salue salutans Elizabetham, Salue quæ salua facta es, quia credidisti.

REGINA, meritò REGINA; Regis enim Filia, Regis Mater, Regis Sponsa; meritò Regina quæ regnum DEI atque ipsum æternum Regem intra sua gestauit viscera; meritò Regina quæ mundo paupertate, carni castitate, Diabolo humilitate & fide dominata est; meritò Regina, quam Monarchæ Mundi, Reges atque principes demissi venerantur. Quid inuides impure Hæretice hoc MARIÆ nomen, qui non nescis Christianos omnes Regalem populum esse, & quotquot aliquando ad beatas cœlorum sedes misericordiâ DEI peruenerint, vnâ cum CHRISTO regnatos; atq; ad eò viri Reges, fœminæ Reginae erunt, nam & coronis & diadematis redimita erunt eorum capita. Patere ergo quod speras, si tamen speras, regnum, etiam MARIÆ assignari, eamq; Reginam dici, & nisi CHRISTVM Regem Regum odisti, sine Matrem quoq; eius Reginam Regum ac Reginarum dici, neque timeas paritatem dignitatis in Matre & Filio, cum ipse Sexus satis discriminet potestatem CHRISTI tanquam hominis & DEI, MARIÆ autem tanquam Matris solùm & Virginis.

MATER, sine exemplo Mater, quia Mater & Virgo in qua fœcunditas non tollit puritatem, nec Virginitas impedit fœcunditatem. Secunda Mater, quæ secundum hominem peperit, Mater verè viuentium, non vt prima illa morientium; verè & sola Mater, quia cum sola genuit, à quo est, quicquid aut in terra natum, aut in cœlo creatum est. Mater misericordiæ; quidni? Mater enim est eius

Regina

1. Pet. 2. Apoc.
1. & 20.
2. Tim. 4. Iac. 1.
1. Pet. 6.

Mater misericordiz

2. Corinth. 15.
Gen. 3.

Eppes. 2.
2. Corinth. 1.

Iacob. 2.

Io. 2.

Vita

Ioan. 14.

Io. 11.
Coloss. 3.

qui diues est in misericordia; Mater est eius, qui est Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis; Mater misericordiarum, quoniam misericors & mater est; Mater misericordiarum, quia ex quo mater est, superexaltat misericordia Iudicium; Mater misericordiarum, quoniam miseros omnes ac diuinæ opis indigētes, matris affectu complectitur; Mater misericordiarum, quoniam primum & admirabile misericordiarum beneficium humano generi ostensum est, cum aqua in vinum, ad huius Matris deprecationem mutaretur.

VITA; sanè MARIA quoq; est Vita nostra; sed absq; iniuria eius qui de se professus est, Ego sum Via, Veritas & Vita; quiq; passim in scripturis appellatur Vita nostra; Ac siquidem Vitam, auctorem Vitæ nominare velis, qui scilicet ipse per se & in se Vitam habeat, atq; largiatur cæteris, in quo nempe & per quem viuunt omnia; tum solus Deus Vita est & animæ & corporis, & omnium, quæ quomodo- docunq; viuunt; Neq; MARIA hoc modo Vita nostra; Si autem humano & Christiano more loquamur, vt Vitam nostram appellemus etiam ea, quæ post Deum; Vitam nostram siue vt adiumenta, siue vt delectamenta, seruant, recreant, & vitalem faciunt; MARIA certè per insigni & excellentiori quadam ratione, quàm quidquam aliud, Vita nostra dici meretur; Vita nostra est, quia ipsum illum vnicum Auctorem Vitæ nobis peperit. Vita nostra est, quoniam deprecatione sua à FILIO suo frequentissimè, mortuis restitui; morituris propagari, ægris redintegrari Vitam impetrauit. Quot illa periculis terræ mariq;, domi forisq;, in bello & pace, inter iocos & seria, inter amicos & hostes eripuit, & vt Vitam non amitterent impetrauit? Quæ verò sunt bona atque dona, Vitam animi recreantia, fouentia, augentia, quæ illius aduocatione non sint eius clientulis per FILIUM communicata? Neq; solùm MARIE apud

FILIVM

FILIVM patrociniū, Vita nostra est; sed MARIÆ omnia dicta & facta, Vita nostra sunt. MARIÆ Humilitas, Vita nostra est. MARIÆ fides, Vita nostra. MARIÆ pietas, Vita nostra est. MARIÆ caritas, Vita nostra est. MARIÆ castitas, Vita nostra est. MARIÆ constantia, Vita nostra est. Siue enim hæc cōsideras, vt DEI in MATREM SVAM beneficentiam prædices; siue vt CHRISTI natiuitatis, pueritiæ, & adolescentiæ quam MARIA fouit, & subditam habuit memoriā gratus refrices; siue vt ipse insignes virtutes imitère, istarum omnium & minutissimarum rerum MARIÆ; cogitatione, Vitam animæ tuæ foues, auges, recreas. MARIA igitur cuius singulæ vitæ partes, Vita nostra sunt, ea quoque ipsa sine dubio tota, Vita nostra est.

DVLCEO quoque nostra est MARIA, quia vt melior Eua dulcissimum fructum, ipsa tanquam lignum Vitæ ad vescendum nobis protulit; Dulcedo nostra, quoniam nulla maiori dulcedine perfundi possumus, quam cum consideramus, MARIAM Matrem, IESVVM, delictum illud generis humani nobis peperisse, cum quo ipsa, & nos dulcissimè & suauissimè versaremur; præsertim cum alioqui inter omnes humanas affectiones, nulla dulcior sit, quàm ea qua monemur erga bellulos filiolos in cunis infantia & pueritia, cum quibus ludere, ridere, quos suauari, & amplecti nunquàm satis possumus: Nec inter omnia Vitæ CHRISTI ac B. MARIÆ mysteria, vllū suauitudine mellitissima dulcius, quàm Virginis partus, & Dei infantis pueriles erga Matrem blanditiæ, aut Matris cum Omnipotente puerulo, delictiæ. Dulcedo nostra est, quoniam MARIÆ nomen ac memoria, amaras cordis cogitationes edulcat.

Dulcedo.

Quinetiam, quamuis in vno DEO ac IESV CHRISTO omnem spem nostram constituamus, tamen MA-

Spes.

RIAM quoque spem nostram meritissimè appellamus; MARIA, spes nostra est, non vt DEVS, nec vt DEA, sed vt Mater Dei; Spes nostra est; Nam speramus quæcunq; voluerit a Filio impetraturam: Spes nostra est, quoniam speramus eam nobis semper benevolentem, & beneficam fore; Spes nostra est, quoniam speramus eam omnia nostra vota ac desideria sancta cognoscere & grata habere; Spes nostra est, quoniam speramus, nos olim eius in cælo gloriam, quam inter omnes creaturas, vt primam, sic proximam CHRISTO habituram credimus, contemplaturos. MARIA spes nostra est, quoniam spem nostram in Dei potentiam & misericordiam, verbis ac factis mirabiliter accendit, & auget. Quid enim non speret de potentia Dei; qui videt Matrem Virginem? quid non speret de misericordia Dei, qui MARIAM audit triumphantem quòd respiciat & exaltet humiles, quòd misericordia eius à progenie in progenies &c. Iterum ergo Salue, quæ salutem humano generi IESVM peperisti, qui per se, & ex se, est Vita, dulcedo, & spes nostra; Iterum Salue, quæ & ipsa per ipsum facta es Vita, dulcedo, & spes nostra; Ille fons est vberrimus Vitæ, dulcedinis, spei nostræ; In Te, tanquã in amplissimum alueum, imò tuam in aluum, abundantissimè SE primùm torrentis instar effudit. Tu nobis Vitam, dulcedinem, spem, precibus, exemplis, pietate humana; Ille verò eadem potestate numinis nobis præstat; Vitam, dulcedinem, spem nobis præbet ille per te; & tu per illum; Sed ille potest etiam præbere absque te; tu nunquam potes sine illo; Et quia saltem per illum potes, ideo quoque

Christus Vita, dulcedo, spes nostra per potestatem propriam. Maria, per eius gratiã.

Ad te clamamus.

AD TE CLAMAMVS. Ad Matrem clamamus. Cur non ad Filium? Imò magis ad Filium; nec aliter ad Matrẽ clamamus, quàm vt Filius quoq; audiat; & si nos ob peccata

cata

cata nostra auerfetur, MATREM saltem audire dignetur: Ad Matrem. Ad TE MARIA preces & cogitationes vertimus, qui p matrem aliam seducti sumus; Illa mater prębu it vnde moreremur; Tu prębuiſti, vnde viueremus. De fructu quem illa obtulit, quia comedimus, Paradiso eiekti sumus. De fructu ventris tui, ſi veſcimur, cęlo reſtituimur.

Igitur nos Exules filii Eux ad te clamamus; te deprecamur, te in vota vocamus. Et quoniam de dignitate, de gratia, & pondere quam habent preces tuę apud Filiũ tuum, hanc ſpem, imò certitudinem habemus, eum ſe tibi in omnibus quę nobis proſint exorabilem prębere; ideo fidentiffimè te rogamus, & ad te ſuſpiramus, tanquã ad Matrem noſtram, quę CHRISTVM nobis fratrem peperit: qui nos fecit cohęredes regni cęleſtis; ſuſpiramus igitur ad regnum Filii tui; ad regnum tuum, imò ad regnum noſtrum gementes de peccatis noſtris, & flentes ac deplorantes calamitates noſtras, in hac lachrymarum valle.

Eia ergo ò Aduocata noſtra, ò Patrona, ò deprecatrix noſtra, illos tuos miſericordes oculos, quibus ipſam miſericordiam carne veſtitam primũ ex vtero tuo progreſſam aſpexiſti; illos miſericordes oculos, quos par eſt habere matrem miſericordię, illos miſericordes oculos, quibus omnes miſerias humanas commiſerans aſpexiſti; illos oculos ad nos quoque conuerte & obuerte, vt noſtri in hoc exilio, vel ad minuendas, vel ad fortiter ferendas miſerias, miſerearis.

Et IESVM benediſtum fructum ventris tui, nobis poſt hoc exilium oſtende; oſtende inquam, ſi iam non inter brachia tua, at certè ad dexteram Patris ſui. Quid ringeris Hęretice? An MARIA FILIUM ſuum iam nouit? Si nouit, poteſt igitur oſtende-

F

re illum

Exules filii
Eux.Eia ergo ò
Aduocata no-
ſtra &c.IESVM &c.
nobis &c.
oſtende &c.

Ioan. 17.

Luc. 11.

Luc. 1.

Luther. Serm.
de Natiuita.
Marię.

re illum; An CHRISTVM humanitatis & Matris iuxta
 det? patietur igitur se ab illa ostendi. Imò & ipse IESVS
 se nobis ostendet; & ipse nobis MARIAM ostendet;
 & MARIA nobis IESVM ostendet; Ipse se ostendet IESVS,
 quia hæc ipsa est Vita æterna, vt cognoscant Deum Pa-
 trem, & quem misit IESVM CHRISTVM; Ipse IESVS MA-
 RIAM ostendet, quando maiestate humanitatis CHRI-
 STI obstupefactus obuersis oculis ad MARIAM exclama-
 bis; Beatus Venter qui te portauit, & vbera quæ suxisti.
 Maria quoque tibi IESVM ostendet, quando Matris im-
 mensam gloriam contemplatus, illam beatam & benedi-
 ctam collaudabis; tum te in IESVM oculos intendere iu-
 bebit, & cum vniuerso Angelorum choro decantabit;
 Magnificat anima mea Dominum, &c. Quia fecit mihi
 magna qui potense est, &c. Volumus IESVM videre; MA-
 RIA, IESVM benedictum fructum Ventris tui nobis o-
 stende; ostendes autem cum precibus tuis propitium fe-
 ceris; cum impetraueris vt eum fide cognoscamus, carita-
 te complectamur, ac demum illum in cœlesti regno facie
 ad faciem semper beati contueamur. Ostende nobis Ar-
 bor fructum tuum; Mater Filium tuum; Virgo Spon-
 sum tuum; Regina Regem tuum, MARIA IESUM tu-
 um; tuum inquam & nostrum. Ostende, inquam, IES-
 VM post hoc exilium, quæ IESVM primò nobis in hoc
 exilio ostendisti. Si ad Præsepe cucurrissem, IESVM osten-
 distes; Si ad Crucem anhelassem, IESVM monstrasses; Vbi-
 cunq; TE & IESV tuo in terris agente, IESVM quæsiuis-
 sem, IESVM monstrasses; etiam dispositam militum aciem
 perrupisses & IESVM monstrasses; & nunc IESVM in cœ-
 lo ostendere non possis aut non velis? imò verò Tu osten-
 des nobis IESVM. Qui verò TE contempta aut in commu-
 nem

nem matrum, imò quod nefas est, impudicarum mulierũ, quantum in se est, sortem redactã, IESVM videre volunt; illis ipse se ostendet quidem, sed ad immortalem vindictam; sed potius quàm ille sic se nobis ostendat, Tu IESVM nobis ostende: O clemens, ô pia, ô dulcis Virgo MARIA, & quæ Summa tandem est omnium votorum laudumque erga Beatissimam Virginem. ORA PRO NOBIS SANCTA DEI GENITRIX, vt digni efficiamur promissionibus CHRISTI. Id enim vnum cum feceris & effeceris, TE Reginam, Matrem misericordiæ, Vitam, Suauitatem, Spem, Aduocatam nostram vsque & vsque confitebimur, & verso prosoque sermone magnificabimus.

Summa omnium precum & votorum ad MARIAM, in Christo completur.

Ex eodem Votino Carmine D. P. Menzelli.

*Salue hominum duros miserans Regina labores,
Vitaque dulcedoque & spes mitissima Salue,
Ad TE clamamus soboles miserabilis Eue
Exul; & afflicto trahimus suspiria corde,
Cum gemitu lachrymas, lachrymarum in valle cientes.
Eia oculis ergo placidis & fronte serenã
Respice Diua tuos, facilisq; tuere clientes;
Et prolem Vnigenam nobis, bona MATER, IESVM,
Exilio functis pacato numine monstra;
O clemens, pia, dulce decus, MARIA inclyta VIRGO.*